

Kdysi žila dívka, která bydlela v hezkém domě na kraji vesnice se svou stárnoucí matkou. Když dospěla, vdala se za nejkrásnějšího muže v okolí a přivedla si ho domů. Prvních pár týdnů spolu všichni dobře vycházeli, ale potom si její muž začal stěžovat.

„To my máme všechno před sebou a jednou založíme rodinu. Měli bychom mít prostor sami pro sebe. Proč s námi bydlí tvoje matka?“

„Je to přece její dům,“ krčila bezradně rameny mladá žena. „A tolik místa nezabere.“

Muž si však vedl svou: „Musíme se kvůli ní uskromňovat. A budou tím trpět hlavně děti, které se nám určitě co nevidět narodí.“

Ženu představa potomků naplnila štěstím a láskyplně svého muže objala. Ten se jí však z náruče rychle vysmekl.

„Kdybys mě skutečně milovala, tak se o to postaráš.“

„Jak o mně můžeš pochybovat?“ obořila se na něj.

Muž se jen ušklíbl. „Tak to dokaž.“

Rozmíšek mezi manželi přibývalo a mladá žena už to nemohla vydržet. Musela se rozhodnout.

Jednou v noci se vkradla k matce do ložnice a přitiskla jí polštář na obličej. Matka se zmítala a lapala po dechu, ale dcera vytrvala a držela polštář tak dlouho, dokud se matka nepřestala hýbat. Její tělo vypadalo najednou tak malé a křehké, jako by se čas podivně převinul nazpátek a ze staré ženy se stalo dítě. Bezbranné. Nevinné. Mladé ženě se stáhlo hrdlo, na lítost však už bylo pozdě.

„Dobře,“ pochválil ji manžel, když mu řekla, co provedla. „Ale co uděláš s tělem?“

„Pohřbím ho na zahradě.“

„To nesmíš!“ zhrozil se. „Nechci, aby byla tak blízko. Přineslo by nám to jen smůlu.“

„Tak co mám dělat?“

„Musíš ji rozsekat. Rozsekat a zakopat v lese.“

Mladá žena šla do stodoly pro sekyru a potom se vrátila k mrtvole. Všimla si, že má matka na levé punčoše oko, kterým prosvítala nafialovělá šupinatá kůže vypadající jako část těla nějakého záhadného exotického živočicha. Mohla si dovolit nové punčochy, samozřejmě že ano, ale říkala, že šetří pro dceru a zetě, ti peníze přece potřebují víc než ona.

Mladá žena odvrátila od nohy pohled. Sklonila se nad matku, zvedla sekyru a prudce máchlá. Ostří se zakouslo matce do krku. Ozval se nepříjemný chrčivý zvuk, ze kterého se ženě zatočila hlava tak, že málem omdlela. Začala tedy sekat do těla rychle a zuřivě, chtěla být co nejrychleji hotová, jinak zešílí, zešílí, zešílí!

Jak sekala, po tvářích jí tekly slzy a kapaly do krvavé louže, která se jí tvořila u nohou. Když byla konečně hotová, nacpala kusy matčina těla do pytle, jen hlava se tam nevešla. Vzala ji tedy do náručí, pytel si přehodila přes rameno a vyrazila z domu.

Tu noc svítil měsíc docela slabě, jen několik váhavých paprsků osvětlovalo krajinu. Když žena vstoupila do lesa, neviděla už skoro nic. Skrz husté koruny stromů světlo takřka neproniklo. Pokoušela se našlapovat pomalu a opatrně, ale beztak několikrát zaškobrtla a zavravorala, div že se vůbec udržela na nohou.

Když to hlava matky viděla, slitovala se nad svou dcerou a promluvila:

„Jdi, kudy řeknu. Dám pozor, aby sis neublížila.“

Jakmile to mladá žena uslyšela, vykřikla hrůzou. Nenadálý hlasitý zvuk vyplašil noční tvory a rozechvěl listí na stromech. Kdo se to opovazuje rušit noční ticho?

„Nemusíš se ničeho bát,“ řekla hlava. „Jsem tu s tebou.“

Mladá žena se upokojila a sevřela hlavu o něco pevněji. Ta bedlivě sledovala zemi pod jejíma nohama a dovedla ji bezpečně až na mýtinu, kde byla suchá lehká půda. Tam začala dcera hloubit hrob.

Když byla jáma dostatečně hluboká, uložila do ní matčino tělo. Hlava se na ni celou dobu láskyplně dívala. Dívala se na ni tak dlouho, dokud jí dcera přes oči nenahrnula hlínu.

„Šlo ti to výborně, dcerunko moje,“ zašeptala ještě, než jí hlína zasypala ústa.

Mladá žena se narovnala a protáhla si ztuhlé tělo. Podívala se nad sebe a uviděla, jak se větve stromů začínají zbarvovat narůžovělým ranním světlem. Všechno kolem bylo čisté a neposkvřené, bez viny, bez paměti.

Mladá žena se vydala na cestu domů. Šlo se jí lehce jako nikdy předtím. Její nohy se odrážely od mechových polštářů, jako by na jedinou vůbec nic nevážila. Stačilo by zhoupnout se o trochu víc a vznesla by se do vzduchu. Plachtila by nad stromy jako pták. Vůbec nic by jí nekladlo odpor.